

før — for længe siden. Jeg synes, Sidenius dengang sagde, at det var En fra den anden Verden. Men han saae da ellers ikke meget amerikansk ud.“

Per stod i dette Øjeblik og ventede Fru Engelhardt henne paa det samme mørke Hjørne ved Frue Plads, hvor han engang før havde staaet Vagt for hendes Skyld. Han havde dennegang et mere velbegrundet Haab om, at hun vilde komme. Han havde ganske vist ikke set hende siden Balaftenen, — hun havde strengt forbudt ham at passe hende op paa Gaden eller paa anden Maade søge at komme i Forbindelse med hende — men det var idag, hendes Mand skulde rejse til London, og han havde den foregaaende Dag faaet tilsendt en uunderskreven Billet med Ordene „Imorgen Aften“. Han gik nu ud fra, at Mødested og Klokkeslet skulde være det samme som sidst.

Forresten havde han om Morgenen modtaget en anden Skrivelse, der næsten havde optaget ham mere end dette dog saa utaalmodigt ventede Elskovsmøde. Det var Neergaards Sagfører, der til hans største Forskrækkelse meddelte ham, at Neergaard i et efterladt Brev, der udtrykte hans sidste Vilje, havde „decideret ham den Sum, der vilde indkomme ved en i Testamentet nærmere fastsat offentlig Bortavktionering af Afdødes Bohave“. Testamentet var, tilføjedes der i Brevet, i Grunden ugyldigt, idet det ikke var opsat i de lovbefalede Former; men da den Afdødes to Søstre og eneste retmæssige Arvinger var meget velhavende gift, var der ingen Grund til at tro, at disse — der i Øjeblikket begge opholdt sig i Udlandet — ikke skulde godkende hans Dispositioner. Sagføreren anmodede ham derfor i sin Egenskab af Boets Eksekutor om